

6 Δεκεμβρίου 2015

Γέρ. Κορνήλιος Μαρμαρινός, ο διάκονος της καταλλαγής (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LQIP9s>]

Επειδή σε σύντομο χρονικό διάστημα ανέδειξε το Μοναστηράκι της Αγίας Σκέπης σε φάρο πνευματικό, ο Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης του έδωσε την επιμέλεια και της Ιεράς Νέας Μονής, για την ανακαίνιση της οποίας μόχθησε πολύ. Κατόρθωσε να εγκαταστήσει και εκεί γυναικεία αδελφότητα με 17 μοναχές υπό την Ηγουμένη Μαριάμ.

Εκείνο που χαρακτήρισε την διακονία του Γέροντα ήταν το χάρισμα της πνευματικής πατρότητας. Αναρίθμητοι Χριστιανοί της Χίου, της Μυτιλήνης και από άλλα μέρη ζητούσαν την πνευματική στήριξη και καθοδήγηση από τον Γέροντα. Σχετικά ο Δικαίος της Σκήτης του Αγίου Ευαγγελιστού Μάρκου, Γέροντας

Γαβριήλ [κατά κόσμον Γεώργιος Τσίτας (Κούτσας) από το χωριό Βαβύλοι], μας κατέθεσε τα εξής: «Ο αδιαλείπτως προσευχόμενος και κάτοχος της νοεράς ευχής Γέρων Κορνήλιος, ο όντως άνθρωπος του Θεού, ο ευλαβής λειτουργός, ο ενάρετος ιερομόναχος ήταν χαρισματούχος πνευματικός, έμπειρος καθοδηγητής και ιατρός ψυχών και σωμάτων με την δύναμη της προσευχής και την ενέργεια της πίστεώς του. Ήταν πολύ αυστηρός στα σαρκικά αμαρτήματα και κανόνιζε ιδιαίτερω τους βλάσφημους και μέθυσους. Εν γένει ήταν άνθρωπος ταπεινός και υποχωρητικός, γεμάτος αγάπη και ανεξικακία. Πάντα έσβηνε τις αντιπάθειες και τα μίση, ξεπερνούσε υπομονετικά τις ύβρεις, τους διωγμούς και τις συκοφαντίες που υπέστη και πρώτος ζητούσε την αποκατάσταση της αγάπης. Επίσης για τους νέους (υποψηφίους κληρικούς και μη) επέμενε απαραίτητως να πάνε στον στρατό να «ψηθούν» γιατί τότε έλεγε «καλείσαι Έλληνα πολίτης». Τα ιδανικά της ψυχής του ήταν Χριστός και Ελλάδα».

Ο μακάριος Γέροντας ήταν ευλαβής λειτουργός του Υψίστου. Η κάθε Λειτουργία για εκείνον ήταν μία ξεχωριστή γιορτή γεμάτη θείες εμπειρίες. Ο Γέροντας κατά την διάρκειά της γινόταν πυρφό-ρος Άγγελος και ανέβαινε σε ύψη μυστικής θεωρίας, από όπου ήταν δύσκολο να επιστρέψει. Η ιερή του εργασία δεν προσφερόταν από την αγία του ψυχή μηχανικά· ήταν ενσυνείδητη ανάβαση στο υπε-ρουράνιο θυσιαστήριο, μετοχή στην αγγελική λειτουργία, περιγραφή ουρανίων καταστάσεων. Αναφέρεται ότι κάποτε έπεσε σε έκσταση, όπως ήταν γονατισμένος μπροστά στην Αγία Τράπεζα, και ξαφνικά πήρε η γενειάδα του φωτιά από το κεράκι που βαστούσε. Ο ίδιος προσευχόταν ατάραχος, κανείς δεν έτρεξε να σβήσει την φωτιά και να διακόψει την προσευχή του. Η φωτιά έσβησε μόνη της!...

Όταν έμπαινε στο Ιερό Βήμα, έπαυε να είναι παρών στον πα-ρόντα κόσμο. Οι μοναχές ξεκινούσαν το μεσονυκτικό στις 4.00 π.μ. Ο Γέροντας έπαιρνε καιρό, ντυνόταν τα ολόλευκα λιτά άμφιά του και άρχιζε την προσκομιδή μνημονεύοντας χιλιάδες ονόματα χρι-στιανών που είχαν ανάγκη στηρίξεως, παρηγοριάς, υγείας, φωτι-σμού, αναπαύσεως. Με ιδιαίτερη ευλάβεια άκουγε τον Όρθρο έχον-τας προσευχητική επικοινωνία με τους εορταζόμενους Αγίους. Από δε το «Ευλογημένη η Βασιλεία» ανέβαινε σε ουράνιους κόσμους μυστικής θεωρίας. Η καρδιά του γινόταν καμίνι θείας αγάπης, τα μάτια του έτρεχαν αστείρευτα δάκρυα και ζούσε εκστατικές κατα-στάσεις. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η Θεία Λειτουργία να τελειώνει περί τις 15.00 μ.μ. Όταν οι μοναχές του παραπονούνταν μεταφέροντας και τις διαμαρτυρίες του κόσμου, εκείνος με απλότητα τους υπεδείκνυε: «Να τους λέτε ότι το Πνεύμα του Θεού προστάζει “από φυλακής πρωίας μέχρι νυκτός, από φυλακής πρωίας ελπισάτω Ισραήλ επί τον Κύριον”»[1].

Κάποτε ένας απλοϊκός χωρικός του φώναξε στην Θεία Λειτουργία: ««Τελείωνε

γρήγορα Κορνήλιε, θα χάσω το λεωφορείο». Τότε ο Γέροντας του απάντησε ατάραχος από την ωραία πύλη: ««Το λεωφο-ρείο είναι ένα κουτί με τέσσερις ρόδες που σε πάει στην πόλη, ενώ η Θεία Λειτουργία είναι το όχημα που σε μεταφέρει στο ουράνιο στερέωμα πλησίον του Θεού!». Κατά κανόνα ήταν ήρεμος όταν λειτουργούσε· κάποτε μία γυ-ναίκα κατά την διάρκεια της Λειτουργίας έριξε κάτω με θόρυβο ένα αναλόγιο. Τότε βγήκε από το ιερό ο Γέροντας και μάλωσε την μοναχή Θέκλα που δέχθηκε αδιαμαρτύρητα την παρατήρηση. Όταν έφθασε μετά από λίγο στο «τα Σά έκ των Σων...», δεν μπορούσε να κάνει την εκφώνηση. Βγήκε με το κεφάλι του σκυμμένο από την βόρεια θύρα του Ιερού και είπε στην μοναχή: «Συγχώρεσέ με, κόρη μου, γιατί εμποδίζομαι και δεν μπορώ να συνεχίσω την Λειτουργία!».

Είναι μαρτυρημένο από πολλούς ότι πάντοτε περίμενε κάποιο θείο σημείο για να προχωρήσει στην Θεία Λειτουργία· γι' αυτό και αργούσε πολύ στην αναίμακτη θυσία. Συνήθως εμφανιζόταν ένα ουράνιο φως πάνω από την Αγία Τράπεζα και τότε προχωρούσε. Εκείνη λοιπόν την ημέρα το φως δεν ερχόταν, γι' αυτό πήρε συγ-χώρηση και έτσι μπόρεσε να συνεχίσει την Θεία Λατρεία. Άλλοτε που διαμαρτύρονταν οι μοναχές για την πολύωρη ορθοστασία ο Γέροντας απαντούσε ρωτώντας: ««Γιατί μας τα έδωσε ο Θεός τα πόδια;». Μέσα στο ιερό ξεχνούσε τα πάντα· απομακρυνόταν από την ματαιότητα του κόσμου και ανέβαινε στα ουράνια σκηνώμα-τα. Ρουφούσε αχόρταγα την θεία Χάρη και μετά την σκόρπιζε στο εκκλησίασμα και σε όλους τους ανθρώπους που τον επισκέπτονταν. Ήταν αδύνατο να μην αντιληφθεί κάποιος που τον έβλεπε, την Χάρη που εξέπεμπε.

[Συνεχίζεται]